

Arrest

nr. 192 792 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u sinds uw geboorte in de wijk Al-Amin Athaniya woonde. Op 15 juni 2015 ging u naar uw oom Ah. in Al-Wardiya, ten zuiden van Bagdad, waar u tot 25 juni 2015 verbleef. Op 25 juni 2015 vertrok u samen met uw vader en moeder naar Erbil, Noord-Irak, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak. In 2007 behaalde u uw diploma van de middelbare school en hetzelfde jaar begon u te werken als militair. U werkte als chauffeur voor de gevangenis van de luchthaven Al-Muthana, wat u deed tot 20 juni 2015. Zowel uw vader (A.-K.S.K.A., CG: X en OV: X), moeder (A.-K.J.A.A., CG: X en OV: X) en broer (A.-K.B.S.K., CG: X en OV: X) verblijven in België en hebben om dezelfde reden als u een asielaanvraag ingediend. Ook uw halfzus (A.-M.R.K.G., CG: X en OV: X)

verblijft momenteel in België en heeft hier samen met haar echtgenoot (A.-M.S.S.M., CG: X en OV: X) asiel aangevraagd, zij het om een andere reden dan u.

Op 10 juni 2015 was u in de fitness, toen u door vier militieleden benaderd werd. Zij vroegen u om de gedetineerde N.M.A., die veroordeeld was onder artikel 4 van de terrorismewetgeving, te helpen ontsnappen uit de gevangenis waar u werkte. U weigerde, waarop ze zeiden dat ze zouden terugkomen. Op 15 juni 2015 kwamen dezelfde personen met dezelfde eis terug toen u in een coffeeshop zat. Ze zeiden dat indien u uw hulp niet zou aanbieden, ze uw familie één voor één zouden vermoorden. Hierna bent u onmiddellijk naar huis gegaan en heeft u tegen uw broer en ouders gezegd wat er gebeurd was. Jullie besloten naar het huis van uw oom in Al-Wardiya te gaan en daar onder te duiken. Gedurende die periode had u ook uw generaal gecontacteerd voor hulp, maar hij zei dat hij u niet kon helpen. Toen uw broer op 20 juni 2015 terugkeerde naar het huis van zijn vrouw, werd hij onderweg door dezelfde militie die u bedreigde beschoten. Uw broer liep verschillende verwondingen op en werd naar het ziekenhuis overgebracht. Onmiddellijk hierna werd u door de militie opgebeld, ze zeiden dat zij uw broer beschoten hadden en dat uw moeder en vader zouden volgen indien u niet deed wat zij u vroegen. Hierna verbleef u nog enkele dagen in het huis van uw oom, maar op 25 juni 2015 besloot u te vluchten en het vliegtuig naar Erbil te nemen. Uiteindelijk verliet u op 16 augustus 2015 Irak en nam u de bus naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Servië en enkele onbekende landen in België aan te komen. U kwam hier aan op 1 september 2015 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. In november 2015 kreeg u van een vriend nog te horen dat uw huis in Bagdad afgebrand was, u bent ervan overtuigd dat de militie die u bedreigde uw huis in brand heeft gestoken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw militaire werkbadge, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, uw rantsoenkaart, foto's van uw afgebrand huis, foto's van de verwondingen van uw broer en een kopie van de opname- en medische verslagen van uw broer

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is het hoogst merkwaardig dat u bijzonder weinig kan vertellen over de gedetineerde die u uit de gevangenis diende te bevrijden. Hoewel u zijn naam kan vermelden, blijft u verder bijzonder vaag door enkel aan te halen dat hij veroordeeld was onder artikel 4 van de terrorismewetgeving. U weet niet waarom of sinds wanneer hij in de gevangenis zat, noch weet u welke straf hij gekregen had of tot welke organisatie hij behoorde (CGVS, pg. 21). Nochtans is deze persoon een cruciaal element binnen uw asielaanvraag, hij zou immers aan de oorzaak liggen van uw problemen in Irak. Dat u desondanks dergelijke gebrekkige verklaringen over deze persoon aflegt ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de militie die u viseerde weinig overtuigend. Zo is het zeer opvallend dat u niet kan concretiseren om welke militie het precies gaat, u heeft zelfs geen enkel idee om welke militie het zou 'kunnen' gaan (CGVS, pg. 20). Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de militie die u bedreigde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Voorts is ook het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend. Vooreerst is uw houding ten aanzien van de militieleden geenszins geloofwaardig. Dat u, hoewel u wist dat uw belagers tot een militie behoorden, duidelijk bedreigd werd én u ervan op de hoogte was dat de militie alles over u wist, steeds zou hebben geweigerd om op hun verzoeken in te gaan is niet aannemelijk (CGVS, pg.19). Indien u daadwerkelijk bedreigd werd door een militie kon verwacht worden dat u voorzichtiger zou handelen en u bijvoorbeeld zou hebben laten uitschijnen dat u wel op hun eisen in zou gaan, of toch minstens zou proberen wat tijd te winnen. Hiernaast roept ook de werkwijze van de militie de nodige vraagtekens op. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat uw belagers voorzorgen genomen zouden hebben om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun bedoelingen aan u hebben kenbaar gemaakt zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en uw bereidwilligheid tot samenwerking. Dat de militie u na uw weigering tot samenwerking bovendien tot twee keer toe zomaar lieten gaan is eens te meer opmerkelijk. Dit zou u immers de tijd gegeven hebben om uw werkgever en de directie van de gevangenis te waarschuwen zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om uw belagers te dwarsbomen. Dit kan niet de bedoeling geweest zijn van uw belagers. Er kan van worden uitgegaan dat mensen met dergelijke kwade bedoelingen veel voorzichtiger te werk gaan om problemen te vermijden en hun doel te bereiken.

Hiernaast beweerde u dat uw broer B. op 20 juni 2015 door dezelfde militie die u bedreigde beschoten werd (CGVS, pg. 26-27). De foto's die u ter staving hiervan neerlegt, waarop uw broer in het ziekenhuis en zijn verwondingen te zien zouden zijn, tonen niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat één van deze foto's op Facebook teruggevonden kan worden op datum van 21 mei 2015, een maand voor de datum van de aanval die u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalt (zie foto Facebook in de blauwe map in het administratief dossier). In september 2016 laat u, via uw advocaat, echter aan het CGVS weten dat u zich vergist hebt over de datum van het incident. Zo zou het incident zich niet in de maand juni, maar in de maand mei 2015 voorgedaan hebben. Het is echter zeer opvallend dat u zowel bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS als tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde dat het incident in juni 2016 plaats vond en u tijdens beide interviews niet tot het besef kwam dat u zich vergist had, maar dat u later, nadat uw vader tijdens zijn gehoor op het CGVS reeds geconfronteerd werd met bovenstaande Facebookfoto (zie gehoorverslag A.-K.S.K.A., CG X en OV X, waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), plots wel tot dat besef zou komen. U tracht bovenstaande vergissing te corrigeren door enkele documenten voor te leggen betreffende de ziekenhuisopname van uw broer. Vooreerst kunnen de door u voorgelegde documenten het door u aangehaalde incident niet staven, op basis van de inhoud van deze documenten kan immers op geen enkele wijze vastgesteld worden dat uw broer beschoten werd. Hiernaast dient bovendien opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft. Daar het enkel gaat om makkelijk te manipuleren kopieën kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, dergelijke documenten kunnen immers door om het even wie, wie en wanneer zijn opgesteld en aldus dragen deze documenten geen enkele bewijswaarde.

Uw bewering dat de schietpartij waarbij uw broer gewond raakte zich in mei 2015, en dus niet in juni 2015, voordeed komt bovendien niet overeen met uw andere verklaringen, onder andere over uw verblijfplaatsen, uw werk bij het leger, de overige door u aangehaalde incidenten en uw vertrek uit Bagdad. Het door u geschetste asielrelaas speelt zich immers helemaal af in de maand juni 2015. U verklaarde immers tot 20 juni 2015 voor het leger gewerkt te hebben (CGVS, pg. 10), op 10 juni 2015 een eerste keer en op 15 juni 2015 een tweede keer bedreigd te zijn geweest (CGVS, pg. 19), tot 15 juni 2015 in de wijk Al-Amin Athaniya gewoond te hebben (CGVS, pg. 7), van 15 tot 25 juni 2015 bij uw oom in Al-Wardiya verbleven te hebben (CGVS, pg. 8) en op 25 juni 2015, vijf dagen na de schietpartij op uw broer, naar Erbil vertrokken te zijn (CGVS, pg. 9 en 19). In uw asielrelaas is de schietpartij op uw broer een rechtstreeks gevolg van de door u aangehaalde persoonlijke problemen. Uw bewering dat het incident van uw broer zich in mei 2015 voorgedaan heeft, is tegenstrijdig met bovenstaande chronologie en suggereert dat de hierboven opgesomde verklaringen ook allemaal foutief zouden zijn. Een vergissing van een dergelijke omvang ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er mag van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven.

Daarenboven doen de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel de door u aangehaalde problemen enkel en alleen voortkomen uit uw werkzaamheden bij het leger en de gevangenis waarvoor u werkte, heeft u sinds het einde van uw legerdienst en uw vertrek uit Irak geen contact meer trachten op te nemen met uw collega's of uw overste, generaal S.T.Y. (CGVS, pg. 12). Logischerwijze zou u toch willen weten of er na uw vertrek nog iets gebeurd zou zijn in de gevangenis of met de vastgehouden terrorist - mogelijks een poging tot bevrijding vanuit een andere hoek - , al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de oprechtheid, minstens de ernst, van uw vluchtrelaas.

Vervolgens dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de door u aangehaalde brand in jullie huis in Bagdad, u haalde immers aan dat de milities in november 2015, dus na uw vertrek uit Irak, uw huis in Bagdad in brand gestoken hadden omwille van uw eerdere problemen met hen (CGVS, pg. 14 en 29). Bovenstaande bevindingen in acht genomen kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw problemen met milities in Irak, wat ook sterke twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van de brandstichting. De foto's die u neerlegt, waarop uw afgebrand huis te zien zou zijn, tonen niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Er kan dan ook geenszins vastgesteld worden dat het daadwerkelijk om de brand van uw huis zou gaan noch dat de desbetreffende brand aangestoken werd door de milities, zoals u stelt. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor het door u aangehaalde incident.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat uw verklaringen over uw problemen met de milities ongeloofwaardig zijn en dat u op basis hiervan er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In tweede orde haalt u aan dat u als militair uit het Iraakse leger bent gedeserteerd. Het CGVS wijst er bovendien op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u enkel uw problemen met de milities aan, die op basis van bovenstaande analyse reeds als ongeloofwaardig beschouwd werd.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS, pg. 29-30), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen en/of u als een deserteur beschouwen. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in sé geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in bovenstaande zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit en werkzaamheden bij het leger aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, *Soering vs. VK - Application no. 14.038/88*, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, *Chahal vs. V*, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, *Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije*, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te

worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten,

overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tenslotte en voor de volledigheid dient aangestipt te worden dat het CGVS ook in hoofde van uw ouders een beslissing heeft genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van “*het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Verzoeker meent dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen. Volgens hem legt verweerder naast zich neer dat het noodzakelijk is om zich te focussen op de materiële en noodzakelijke feiten en niet slechts op elementen die minder belangrijk zijn.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij wel aangaf wie hij diende te helpen ontsnappen en waarvoor deze persoon werd veroordeeld. Hij stelt dat hij zich geïntimideerd voelde door de militieleden, zeker toen dezen aangaven hem en zijn familie te kennen. Bij het contact aan de fitness werd hem meegedeeld dat hij verplicht zou worden om mee te werken. Hij stelt zich de vraag of het dan zo verwonderlijk is dat hij geen verdere details vroeg omtrent de veroordeelde gedetineerde. Hij stelt dat dit scenario zich herhaalde bij het contact in de coffeeshop, waar hem bovendien werd gezegd dat zijn familie één voor één zou worden vermoord indien hij niet zou meewerken. Hij meent dat het in deze omstandigheid onredelijk is te veronderstellen dat een persoon op dat moment verdere details zou vragen over de te bevrijden persoon, over diens straf of over de aanleiding hiertoe, aangezien dit een zekere interesse zijnentwege zou aantonen om aan deze illegale activiteit mee te werken of het risico op gewelddadige acties vanwege de militie zou vergroten doordat hij over teveel informatie zou beschikken. Verzoeker stelt tevens als volgt in zijn verzoekschrift: “*De gedragingen van de militieleden of van verzoeker mogen dan misschien anders zijn dan wat het CGVS verwacht, de al dan niet gerede verwachtingen van het CGVS inzake kunnen en mogen een beslissing niet op dergelijke manier schragen. Het CGVS kan zich onmogelijk in de plaats stellen van verzoeker op het moment dat hij door de militie wordt benaderd.*”

Verder stelt verzoeker dat zijn broer in mei 2015 werd beschoten en dat hij pas na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) twijfelde over de datum. Volgens hem bewijzen de documenten die hij met betrekking tot de schietpartij op zijn broer kon bekomen dat hij zich met een maand had vergist. Hij wijst erop dat hij het CGVS onmiddellijk heeft geïnformeerd over deze vergissing. Hij stelt dat het de plicht is van een asielzoeker om de volle medewerking te verlenen en dat het de plicht is van het CGVS om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Tevens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Uiteraard heeft de rechtzetting van deze datum een invloed op de overige verklaringen, en dienen de gebeurtenissen die zich afspeelden in de periode van het schietincident in deze periode gekaderd worden. Bovendien kan een precieze datum niet van doorslaggevend belang zijn om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te beoordelen. Het zijn de gebeurtenissen aan verzoeker en zijn familie overkomen, die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas. Dit relaas werd door de broer van verzoeker, A.-K.B., in diens interview bevestigd.” Vervolgens citeert verzoeker uit een aantal rapporten en stelt hij dat het verzoek dient te worden onderzocht in het licht van alle omstandigheden van de zaak. Hij meent dat hij niet kan worden afgestraft op het niet kunnen geven van exacte data. Hij stelt tevens dat het CGVS geen rekening houdt met de traumatische effecten van de gebeurtenissen en met de stress waarmee hij te kampen had en heeft.

Voorts acht verzoeker het argument met betrekking tot het gebrek aan interesse in de verdere evolutie van zijn problemen oppervlakkig en ongegrond. Hij meent dat het logisch is dat iemand die wordt bedreigd en wiens broer wordt beschoten, niet de bedoeling heeft om de verdere situatie op te volgen maar net alles in het werk stelt om zijn land te ontvluchten uit angst voor verdere represailles en uit vrees voor zijn leven. Hij wijst er verder op dat hij intussen via zijn zus R. op de hoogte werd gebracht van het feit dat de militie Asaaib Ahl El Haq (hierna: AAH) nog steeds naar hem op zoek is. Dienaangaande stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift: *“Drie maal kwamen militieleden naar R. op zoek naar verzoeker. Telkens lieten zij hierbij een schrijven achter. Een eerste schrijven betreft een uitnodiging aan M. om zich aan te melden om samen te bidden en met het oog op een ondervraging. (stuk 3) De tweede brief betreft opnieuw een uitnodiging met het oog op een ondervraging. (stuk 4). Een derde brief, opnieuw gericht aan verzoeker, meldt duidelijk dat zijn vlucht wordt beschouwd als verraad, en bevat een duidelijk bedreiging met de dood. (stuk 5) De zus van verzoeker stapt hierop naar de politie om klacht neer te leggen tegen de militieleden van Asaaib Ahl El Haq (stuk 6). Ook van het onderzoek inzake wordt melding gemaakt (stuk 7) Bovendien ontving hij via een vriend een uittreksel uit de personeelsregisters van het leger, dat melding maakt van een gevangenisstraf van 5 jaar. (stuk 8).”* Hij meent dat verweerder niet aantoont dat er geen redenen zouden zijn om aan te nemen dat ingeval van een eventuele terugkeer van verzoeker, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verder stelt verzoeker dat de documenten zijn verklaringen staven en bevestigen en dat er geen tegenstrijdigheid is vast te stellen tussen zijn verklaringen en de documenten of tussen de documenten zelf. Hij acht het kort door de bocht om de authenticiteit van de voorlegde documenten te weerleggen door te stellen dat ze door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Volgens hem is het niet omdat fraude in Irak bestaat dat verweerder ervan mag uitgaan dat de voorgelegde documenten vervalst of niet-authentiek zijn. Betreffende de foto's van zijn in brand gestoken huis voert hij aan dat het nu eenmaal kernmerken zijn van foto's dat niet kan worden nagegaan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties ze werden gemaakt, tenzij ze met een bepaalde camera met locatie- en tijdbepaling worden gemaakt. Verzoeker stelt dat een gedegen onderzoek van de documenten noodzakelijk is en dat er *in casu* geen elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat hij valse of vervalste documenten zou hebben voorgelegd.

Aangaande zijn vraag om internationale bescherming omwille van desertie stelt verzoeker dat het CGVS enkel de duurtijd van de bestraffing in aanmerking lijkt te nemen om te beoordelen of verzoeker internationale bescherming kan inroepen en dat het CGVS voorbijgaat aan de mensonterende situaties in Iraakse gevangenissen. Hij wijst erop dat overbevolking en een gebrek aan gezondheidszorg alsook de slechte behandeling van gevangenen en de veelvuldig voorkomende foltering en een groot probleem vormen. Hij citeert uit een internetrapport.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In zijn verzoekschrift stelt hij onder meer als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker gezocht wordt door leden van de militie Asaaib Ahl El Haq. Aangezien deze militie actief op zoek blijkt te zijn naar verzoeker, en er bovendien niet voor terugdeinst Soennieten te executeren, kan wel degelijk worden aangenomen dat het leven van verzoeker in gevaar is. Daarnaast wacht hem ook nog een gevangenisstraf van 5 jaar, zoals blijkt uit het document dat hij via een contact in Bagdad nog kon bekomen. (stuk 8)

De situatie in Bagdad is bovendien onveilig. Maandelijks vallen er doden en gewonden door aanslagen, en zijn er geen delen of wijken die gevrijwaard zijn van geweld.

[...]

Gewapende militia worden bewapend door de Iraakse regering, minstens wordt hen door die regering hiertoe toelating gegeven. Bovendien wacht verzoeker bij een eventuele terugkeer een gevangenisstraf."

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de subsidiaire bescherming.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing zelf wordt erkend dat er in Irak en Bagdad een gewapend conflict plaatsvindt. Hij stelt dat Bagdad opnieuw onveilig lijkt te zijn en dat er op 3 januari 2017 nog bomaanslagen waren, opgeëist door IS, met voornamelijk burgerslachtoffers. Hij meent dat zowel militia's als strijdkrachten inbreuken begaan op de mensenrechten, waaronder ook oorlogsmisdaden, door willekeurige opsluitingen, folteringen, kidnappings en executies van burgers die gevlucht zijn uit gebieden onder controle van IS. Hij verwijst naar een rapport van Amnesty International van oktober 2016. Hij wijst er verder op dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat vooral soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van mishandelingen, ontvoeringen en moorden en dat hij zelf soenniet is. Hij stelt dat de dreigbrieven die bij zijn zus werden achtergelaten afkomstig zijn van de militia AAH, die zich richt tegen soennieten. Verzoeker citeert uit verschillende rapporten en stelt dat het gewapend conflict in Irak ernstige gevolgen heeft voor de burgerbevolking en dat zich ook met betrekking tot de gezondheidszorg grote problemen stellen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: drie dreigbrieven (stukken 3-5), een door zijn zus ingediende klacht bij de politie (stuk 6), een bevestiging van het onderzoek van de politie (stuk 7) en een document van het Ministerie van Defensie (stuk 8).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: het document "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016 (bijlage 1) en de COI Focus "*Irak. Corruptie en documentfraude*" van 8 maart 2016 (bijlage 2).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 5 juli 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door een militia wordt bedreigd teneinde hen te helpen bij het bevrijden van een gevangene, alsook dat hij zal worden vervolgd door de Iraakse autoriteiten wegens zijn desertie uit het Iraakse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de gedetineerde die hij moest helpen bevrijden gebrekkig zijn, (ii) het door hem geschetste verloop van de beweerde feiten niet aannemelijk is, (iii) de chronologie van de voorgehouden feiten niet klopt met informatie op Facebook en met zijn verklaringen, (iv) uit zijn handelen een gebrek aan interesse in de voorgehouden problemen blijkt, (v) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht dat zijn huis in brand zou zijn gestoken door de militieleden die hem bedreigden, (vi) hij niet aantoont dat hij internationale bescherming behoeft wegens desertie uit het Iraakse leger wegens een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzitten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren, en

bovendien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Irak geen sprake is van een onevenredige of discriminatoire bestraffing van desertie, en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Zo herhaalt verzoeker betreffende de persoon die hij zou moeten helpen bevrijden slechts dat hij diens naam kon geven en kon zeggen waarvoor deze persoon werd veroordeeld. In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat deze persoon een kernelement van verzoekers asielaas uitmaakt en dat hij omwille van deze persoon in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege omtrent deze persoon tracht te informeren. Dat verzoeker enkel zijn naam kent en weet dat hij werd veroordeeld onder artikel 4 van de terrorismewetgeving kan bezwaarlijk worden beschouwd als voldoende kennis teneinde zijn vrees naar aanleiding van deze persoon en het vragen van internationale bescherming hiervoor aan te tonen. Verzoeker weet immers niet sinds wanneer deze persoon in de gevangenis zat, welke straf hij had gekregen of tot welke organisatie hij behoorde. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS niet kon concretiseren tot welke militie de personen behoorden die hem zouden hebben gevraagd om te helpen bij de bevrijding van de gevangene. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker plots dat deze personen tot de militie AAH zouden behoren. Verzoeker laat evenwel na te verduidelijken waarom hij pas in onderhavig verzoekschrift kan stellen dat het militieleden van AAH betreffen en waarom hij tijdens zijn gehoor op het CGVS zelfs geen idee had om welke militie het zou kunnen gaan. Het betreft dan ook niet meer dan een loutere *post factum*-verklaring. Waar verzoeker stelt dat hij in de geschetste omstandigheden onmogelijk op dat moment verdere informatie over de te bevrijden persoon kon vragen, dient overigens opgemerkt dat nergens in de bestreden beslissing of in onderhavig arrest wordt verwacht dat verzoeker meteen op het moment van de contacten met de militieleden meer informatie zou vragen. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom verzoeker op een ander, later moment niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zich te informeren, temeer daar hij verklaart werkzaam te zijn geweest als militair en chauffeur voor de gevangenis van de luchthaven van Al-Muthana, alwaar de te bevrijden persoon zou zijn opgesloten.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt: *“De gedragingen van de militieleden of van verzoeker mogen dan misschien anders zijn dan wat het CGVS verwacht, de al dan niet gerede verwachtingen van het CGVS inzake kunnen en mogen een beslissing niet op dergelijke manier schragen.”* Hij laat evenwel na *in concreto* uiteen te zetten waarom volgens hem de *“al dan niet gerede verwachtingen van het CGVS”* de bestreden beslissing niet zouden kunnen en/of mogen schragen. Evenmin zet hij *in concreto* uiteen waarom het CGVS zich volgens hem onmogelijk in de plaats kan stellen van verzoeker op het moment dat hij door de militieleden wordt aangesproken. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing immers terecht op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker voorzichtiger te werk zou gaan, gelet op de bedreigingen vanwege personen van wie hij wist dat ze tot een militie behoren en die duidelijk hadden gemaakt verzoeker en zijn familie te kennen, alsook dat de militieleden zelf voorzichtiger en voortvarender te werk zouden gaan daar zij zich niet hadden vergewist van verzoekers loyaliteit ten aanzien van hen – hetgeen eens te meer klemt daar verzoeker soenniet is en het volgens zijn verklaringen in onderhavig verzoekschrift om leden van de sjiiitische militie AAH gaat – en zij hem tweemaal lieten gaan hetgeen verzoeker de kans gaf, zeker als militair werkzaam voor de gevangenis waar de door hen te bevrijden persoon zou zijn opgesloten, om de Iraakse autoriteiten op de hoogte te brengen van hun plannen.

Betreffende de beschieting van zijn broer en de chronologie van zijn asielaas, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt immers slechts dat zijn vergissing betreffende de datum van de beschieting van zijn broer (mei dan wel juni 2015) geen afbreuk doet aan zijn asielaas, doch hij laat na *in concreto* uiteen te zetten waarom dit *in casu* geen afbreuk zou doen aan zijn asielaas, terwijl verweerder er in de bestreden beslissing terecht op wijst waarom dit wel degelijk een element is dat de geloofwaardigheid van zijn asielaas verder op de helling zet: *“Hiernaast beweerde u dat uw broer B. op 20 juni 2015 door dezelfde militie die u bedreigde beschoten werd (CGVS, pg. 26-27). De foto's die u ter staving hiervan neerlegt, waarop uw broer in het ziekenhuis en zijn verwondingen te zien zouden*

zijn, tonen niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat één van deze foto's op Facebook teruggevonden kan worden op datum van 21 mei 2015, een maand voor de datum van de aanval die u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalt (zie foto Facebook in de blauwe map in het administratief dossier). In september [2015] laat u, via uw advocaat, echter aan het CGVS weten dat u zich vergist hebt over de datum van het incident. Zo zou het incident zich niet in de maand juni, maar in de maand mei 2015 voorgedaan hebben. Het is echter zeer opvallend dat u zowel bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS als tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde dat het incident in juni 2016 plaats vond en u tijdens beide interviews niet tot het besef kwam dat u zich vergist had, maar dat u later, nadat uw vader tijdens zijn gehoor op het CGVS reeds geconfronteerd werd met bovenstaande Facebookfoto (zie gehoorverslag A.-K.S.K.A., CG X en OV X, waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), plots wel tot dat besef zou komen. U tracht bovenstaande vergissing te corrigeren door enkele documenten voor te leggen betreffende de ziekenhuisopname van uw broer. Vooreerst kunnen de door u voorgelegde documenten het door u aangehaalde incident niet staven, op basis van de inhoud van deze documenten kan immers op geen enkele wijze vastgesteld worden dat uw broer beschoten werd. Hiernaast dient bovendien opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft. Daar het enkel gaat om makkelijk te manipuleren kopieën kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, dergelijke documenten kunnen immers door om het even wie, wie en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen enkele bewijswaarde. Uw bewering dat de schietpartij waarbij uw broer gewond raakte zich in mei 2015, en dus niet in juni 2015, voordeed komt bovendien niet overeen met uw andere verklaringen, onder andere over uw verblijfplaatsen, uw werk bij het leger, de overige door u aangehaalde incidenten en uw vertrek uit Bagdad. Het door u geschetste asielrelaas speelt zich immers helemaal af in de maand juni 2015. U verklaarde immers tot 20 juni 2015 voor het leger gewerkt te hebben (CGVS, pg. 10), op 10 juni 2015 een eerste keer en op 15 juni 2015 een tweede keer bedreigd te zijn geweest (CGVS, pg. 19), tot 15 juni 2015 in de wijk Al-Amin Athaniya gewoond te hebben (CGVS, pg. 7), van 15 tot 25 juni 2015 bij uw oom in Al-Wardiya verbleven te hebben (CGVS, pg. 8) en op 25 juni 2015, vijf dagen na de schietpartij op uw broer, naar Erbil vertrokken te zijn (CGVS, pg. 9 en 19). In uw asielrelaas is de schietpartij op uw broer een rechtstreeks gevolg van de door u aangehaalde persoonlijke problemen. Uw bewering dat het incident van uw broer zich in mei 2015 voorgedaan heeft, is tegenstrijdig met bovenstaande chronologie en suggereert dat de hierboven opgesomde verklaringen ook allemaal foutief zouden zijn. Een vergissing van een dergelijke omvang ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er mag van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven."

Waar verzoeker stelt dat "de gebeurtenissen die zich afspeelden in de periode van het schietincident in deze periode gekaderd [dienen te] worden", verliest hij uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat het niet aannemelijk is dat hij zich zowel bij het invullen van de vragenlijst als tijdens zijn gehoor op het CGVS steeds over de hele lijn zou hebben vergist wat betreft de chronologie van zijn relaas. In deze zin betreft het dan ook wel degelijk een element dat van doorslaggevend belang is. Verzoekers citaten uit verschillende nota's en rapporten van UNHCR doen hieraan geen afbreuk. Vooreerst bevatten deze nota's en rapporten slechts richtlijnen en geen afdwingbare rechtsregels. Bovendien komt het aan verzoeker toe de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen en kan een citaat van louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaan.

Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS geen rekening hield met de traumatische effecten van de gebeurtenissen en de stress waarmee hij hierdoor te kampen had en heeft, dient erop gewezen dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Ook waar verzoeker aanvoert dat het argument dat uit zijn verklaringen een gebrek aan interesse in de door hem voorgehouden problemen blijkt, oppervlakkig en ongegrond is en dat het logisch is "dat iemand die wordt bedreigd, en wiens broer wordt beschoten niet de bedoeling heeft om de verdere situatie op te volgen, maar alles in het werk stelt om zijn land te ontvluchten uit angst voor verdere

represailles en uit vrees voor zijn leven", komt hij opnieuw niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist zouden zijn. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling wel degelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de stukken die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat de militieleden van AAH nog steeds actief op zoek zijn naar hem en via zijn zus R. meermaals een schrijven achterlieten (verzoekschrift, stukken 3-5) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de aan verweerders nota met opmerkingen toegevoegde informatie (bijlage 2) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dit geldt des te meer voor documenten afkomstig van niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, die door eender wie kunnen worden opgesteld. Verder wijst verzoeker er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het niet aannemelijk is dat de militieleden van AAH verzoeker een jaar na het in brand steken van zijn huis in Bagdad – de dreigbrieven dateren volgens de klacht van zijn zus bij de politie van november 2016 – plots opnieuw zouden trachten te contacteren terwijl zij in de tussenliggende periode geen enkele actie ondernamen. Op welke wijze verzoeker hen nog zou kunnen helpen nu hij is gevlucht – een feit waarvan de militieleden blijkens de derde dreigbrief op de hoogte zouden zijn – kan niet worden ingezien. Aangaande de klacht die verzoekers zus indiende bij de politie (verzoekschrift, stukken 6 en 7) dient nogmaals gewezen op de ondersteunende werking van documenten in het vluchtelingenrecht, alsook op de aan verweerders nota met opmerkingen toegevoegde informatie betreffende corruptie en valse documenten in Irak. Er kan niet worden aangenomen dat dit authentieke documenten betreffen. In zoverre dit toch zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog dient vastgesteld dat deze documenten enkel een weergave zijn van de verklaringen van verzoekers zus en in die zin hebben ze dan ook een gesolliciteerd karakter. Daarenboven dient erop gewezen dat al deze documenten (verzoekschrift, stukken 3-7) kopieën betreffen, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, waardoor de bewijswaarde ervan eens te meer onderuit wordt gehaald. Gezien het voorgaande, kan er geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat de militieleden van AAH actueel nog steeds naar hem op zoek zouden zijn.

Waar verzoeker aangaande de documenten die hij reeds aan het CGVS voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) aanvoert dat het niet is omdat fraude voorkomt in Irak dat de voorgelegde documenten vervalst of niet-authentiek zouden zijn, komt hij niet verder dan een blote bewering. Vooreerst wordt nergens in de bestreden beslissing betreffende deze documenten gemotiveerd dat zij geen bewijswaarde hebben omdat er in Irak fraude voorkomt. Bovendien laat verzoeker na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de aan verweerders nota met opmerkingen toegevoegde informatie betreffende corruptie en documentfraude in Irak (bijlage 2) onjuist of achterhaald zou zijn. Aangaande de foto's wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat deze geen bewijswaarde hebben, gelet op de manipuleerbaarheid van foto's naar plaats, tijd en omstandigheden.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees wegens zijn desertie uit het Iraakse leger, dient er vooreerst op gewezen dat niet kan worden ingezien dat of waarom verzoeker zou zijn gedeserteerd aangezien hierboven is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde asielmotieven. Het is dan ook perfect mogelijk dat verzoeker zijn werkzaamheden bij het Iraakse leger op reglementaire wijze heeft beëindigd. In zoverre alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn bewering dat hij uit het Iraakse leger deserteerde, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing dienaangaande terecht wordt gemotiveerd dat *in casu* geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van deze desertie: *"In tweede orde haalt u aan dat u als militair uit het Iraakse leger bent gedeserteerd. Het CGVS wijst er bovendien op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u*

omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u enkel uw problemen met de milities aan, die op basis van bovenstaande analyse reeds als ongeloofwaardig beschouwd werd.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS, pg. 29-30), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen en/of u als een deserteur beschouwen. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in sé geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden."

Wat betreft het document dat in de inventaris bij onderhavig verzoekschrift wordt omschreven als "Uittreksel personeelsregister ministerie van defensie" (verzoekschrift, stuk 8) dient vastgesteld dat dit louter een opsomming betreft van maatregelen die kunnen worden genomen ingeval van desertie, zonder dat dit persoonlijk op verzoeker betrekking heeft. Ook verzoekers verwijzing naar de slechte en mensonterende omstandigheden in de Iraakse gevangnissen is dienaangaande niet dienstig. Het betreft immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Tevens laat verzoeker na enig concreet bewijs voor te leggen waaruit zou kunnen blijken (i) dat hij effectief door de Iraakse autoriteiten wordt vervolgd wegens desertie en (ii) dat hij zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf waardoor hij in dergelijke mensonterende omstandigheden zou terecht komen, temeer gelet op voormelde informatie in het administratief dossier betreffende desertie in Irak (zie map 'Landeninformatie').

Tot slot dient opgemerkt dat noch uit de door verzoeker aangehaalde informatie, noch uit de informatie in het administratief of rechtsplegingsdossier blijkt dat er in Bagdad sprake is van een algemene vervolging van soennieten louter omwille van hun geloofsovertuiging. Er blijkt immers enkel dat soennieten sinds de opkomst van de sjiiitische milities een groter risico lopen, doch nergens blijkt dat soennieten hierdoor sowieso een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Een beoordeling *in concreto* is dan ook nog steeds noodzakelijk. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen aannemelijk maakt waaruit zou kunnen blijken dat hij in Bagdad een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door IS gepleegde zware aanslagen plaats. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, tot een significante daling van het aantal slachtoffers heeft geleid vergeleken met de periode voorafgaand aan november 2016.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, *et cetera* blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER